

Salla Lempinen

22.-28.2.

#punkalaitumelaiset

22.2.

Hei kaikki! Olen Salla Lempinen (os. Nieminen) ja tämän viikon punkalaitumelainen. Olen kotoisin Punkalaitumen keskustasta eli ”pitäjältä”. Virallisesti en ole asunut Punkalaitumella 12vuoteen lukuun ottamatta yhtä puolen vuoden paluumuuttoa, mutta sydämeltäni olen aina laitumelainen.

Punkalaitumelaisuuden lisäksi olen vahvasti varsinais-suomalaistunut asuessani Turussa yhdeksän vuotta. Viime kesänä kuitenkin talokuume ja kaipuu rauhallisempiin ympyröihin toi perheemme Auraan. Olen siinä mielessäkin hyvin kotiseururakas, että valitsin puolisoni samalta pitäjältä.

Eri koulujen kautta olen päätenyt työskentelemään erään kuljetusyhtiön pohjoismaiden vientiosastolla. Tosin näin erikoisaikana teen töitä kotoa käsin. Olen perustanut hiljattain myös oman yrityksen, @studiovyhti jonka kautta kanavoin luovaa osaamistani.

Tällä viikolla kerron miten olen kokenut omat juureni muuttaessani muualle ja millaisiin tilanteisiin maalaistyttö on kaupungissa joutunut. Tervetuloa mukaan!

23.2.

”Pallitaanko tää?”

Opiskelin Tyrvään käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksessa ja seisoin lakana kädessä luokkakaverini katsoessa minua hölmistyneenä.

”Siis mitä sä sanoit?!”

”Niin että pallitaanko tää lakana?”

”Siis mitä?!”

Hetki katseltiin toisiamme hämmentyneinä, mutta lopulta yhteisymmärrys löytyi ja lakana tuli pallittua, eli viikattua.

Murre tuo värikkäät vivahteet ihmisten puheisiin. Epäilen että itseltäni vahvin kärki punkalaitumen murteesta on hioutunut pois. Ainakaan enää muutamaan vuoteen uuden ihmisen tavatessa ensimmäinen kysymys ei ole ollut ”mistä oot kun puhut noin?” Huomaan kuitenkin, että viettäessäni aikaa Punkalaitumella tai jutellessani vanhempieni kanssa murre alkaa jälleen nostamaan päätään. Kavereiden mukaan alan puhumaan enemmän omalla murteella kun innostun jostain.

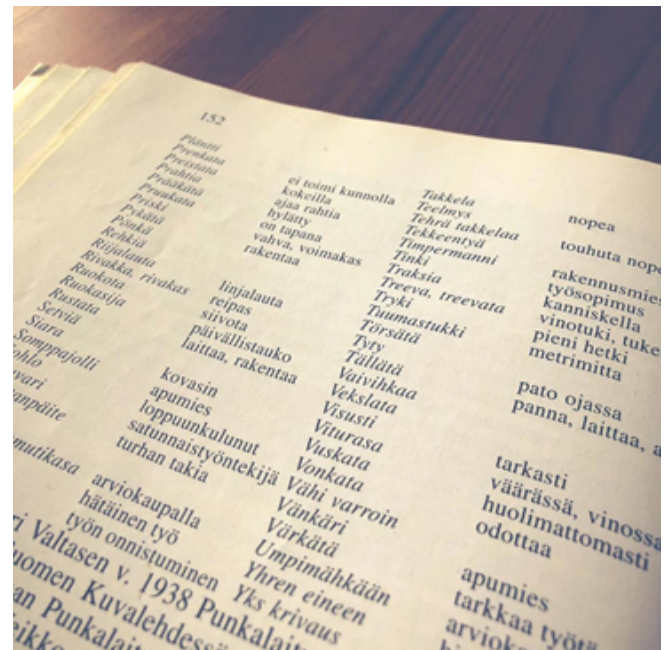
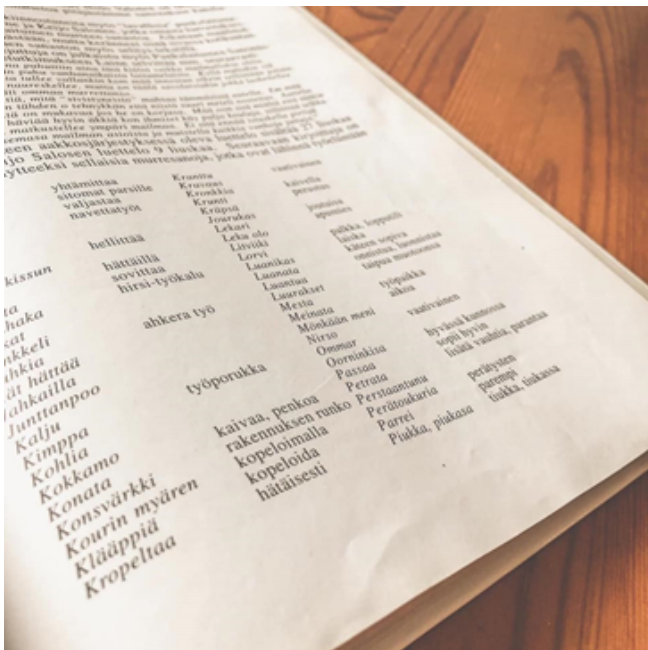
Tietyt sanat ovat kuitenkin jääneet omaan sanavarastooni. Töissä muut eivät yleensä ehdi, minä en kerkee. Aamuisin muut toivottavat huomenta, minä huikkaan huomenta. Toiset aikovat, minä meinaan. Naapurit tekevät takkaan tulen, meidän lapsi huutaa reteesti valkee!

Isämme kanssa kerroimme kerran sukulaispojalle, että ruuaksi on papusoppaa, hänen herkkuaan. Poika katsoi epäilevästi eikä järin innostunut.

Lämmittäessäni soppaa poika tuli taakseni, kurkkasi kattilaan ja huikkasi ”ai täällä on hernekeittoa, oisit heti sanonut!” Papusoppa olisi ilmeisesti ollut jotain hyvin epäilyttävää.

Olisi hauska kuulla minkälaisiin kommelluksiin muut ovat joutuneet oman murteen kanssa.

Kuvissa sivut kirjasta Jokivartta Oriniemestä Halkivahaan, entisajan elämä ja kulttuuri. Kirjoittajina Unto Suonto, Kaj Schröder

25.2.

Tähänkin ikään mennessä on tullut huomattua miten omat juuret vaikuttavat ajatusmaailmaan. Etsiessämme asuntoa Turusta kävimme katsomassa yhtä kerrostalokaksiota vilkkaalta Kaskenkadulta. Seisoimme rapun edessä ja odotimme välittäjää. Mietin, että oikeastiko meidän pitäisi astua heti vilkkaalle kadulle ihmisten ja autojen sekaan poistuessa kotoa. Olin hieman ihmeissäni. Onneksi löysimme kotimme ihanasta, ja mikä tärkeintä rauhallisesta Majakkarannasta.

Opintojen ohella tein töitä siivoojana ja kävimme työparin kanssa tekemässä kotisiivouksia. Eräs kohde oli kerrostaloasunto jossa asui nelihenkinen lapsiperhe. Muistan ihmetelleeni, miten lapsiperhe voi asua kerrostalossa. Itse en tainnut tuntea yhtäkään. Mielikuvissani kerrostaloissa asuivat lapsettomat tai jo eläköityneet henkilöt. Sittemmin maailmankatsomukseni on onneksi laajentunut ja tosiaan, lapsiperhekin voi asua kerrostalossa! Näin jälkikäteen tällainen naiivius hieman hävettää, mutta tätäkin on hauska muistella huumorilla.

Ja huumoria näissä kommelluksissa on ollutkin. Olin juuri muuttanut Turkuun, kun kysyin kaveriltani milloin Turussa on toripäivä. Sain taas osakseni kummastuneen katseen ja vastauksen ”no se torihan on tuolla joka päivä”. Ihmettelin, että onko siellä siis niitä myyjiä oikein joka päivä. Punkalaitumella kun torstai on kuuluisa toripäivä.

Muistan myös ”vapaaehtoisesti” kävelleeni ensimmäiset pari viikkoa keskustasta kotiin, koska ensimmäinen kerta paikallisbussissa jännitti. Jaa oma kokemuksesi kommentteissa! Miten syntyperäsi on vaikuttanut tapaasi ajatella tai toimia?

26.2.

Aina oma kotipaikkakunta ei aiheuta ihmisissä mielenkiintoa tai johdata hauskoihin tilanteisiin. Mitä jos joku suhtautuukin negatiivisesti siihen mistä on kotoisin?

Lapsena muistan ulkopaikkakuntalaisen ihmetelleen mistä me ostamme vaatteemme, koska kylässä ei ole silloisen Seppälän kaltaisia vaatekauppoja. Sanoin että osaamme lähteä myös kunnan rajojen ulkopuolelle tarvittaessa. Parhaiten on jäänyt mieleeni yhden puolitutun tokaisu ”mä en oo sentään mistään punkalaitumelta”. Itse olen ollut aina ylpeä omasta kotipaikkakunnastani enkä ole häpeillyt sitä. Enkä ymmärrä miksi tarvitsisi. Ihmettelin miten se, mihin olen syntynyt voisi vaikuttaa minuun jotenkin negatiivisesti. Vaikka emme Punkalaitumella asukaan, on perheellemme ”laitumelaisuus” tärkeä osa identiteettiä. Olemme halunneet mennä naimisiin punkalaitumen kirkossa sekä kastaa lapsemme yli-kirran talonpoikaimuseolla.

Myönnän tosin joskus itsekin sortuneeni päivittelyyn ”kaupunkilaiset eivät ymmärrä, koska...” Ehkä olisi kuitenkin hyvä suhtautua kanssaeläjiin terveellä uteliaisuudella, sen sijaan että tuomittaisiin toinen syystä joka kertoo henkilöstö paljon mutta toisaalta taas ei kerro hänestä yhtään mitään. Kuvat Niemisten kotialbumista.

28.2.

On tullut aika laittaa Punkalaitumelaisten viikko omalta osaltani pakettiin. Aihepiirini ovat käsitelleet kotipaikkakunnalta pois muuton jälkeistä aikaa. Vaikka tiemme ei ole vienytäkään takaisin laitumelle, palasimme hiljaisempiin ympyröihin Auraan. Joku nauttii asuessaan siellä missä tapahtuu ja kaikki on käden ulottuvilla. Itse taas koen elämän helpommaksi, kun ympäristö on verkkaisempi ja ikkunasta näkyy enemmän puita kuin katuvaloja. On helpompi keskittyä kun ympäristö ei anna niin paljon ärsykeitä.

Haluamme myös tarjota lapsellemme niitä asioita joita itse olemme kokeneet. Nuorena tietenkin ajatteli, että haluaa nopeasti muuttaa muualla. Kun sitä sitten oli asunut hetken muualla, alkoikin arvostamaan omaa kotipaikkakuntaansa aivan uudella tavalla. Nyt minusta tuntuu turvallisemmalta kasvattaa lapsi pienemmällä paikkakunnalla. En ole varma, mutta luulen että äitini olisi ainakin ollut vielä enemmän huolissaan odotellessaan minua teini-ikäisenä kotiin, jos olisimme asuneet kaupungissa. Kokemuksesta taas tiedän, että kyliltä jutut kantautuvat paremmin vanhempien korviin kuin kaupungilta. Toivon tällaisen ”koko kylä kasvattaa” -ajattelun olevan vielä voimissaan 14vuoden päästä.

Pidätän tietenkin oikeuden muuttaa mieltäni ja palata takaisin kaupunkiin mikäli sellainen kaipuu iskee. Tällä hetkellä en kaipaa Turusta muuta kuin ruuan kotiinkuljetuspalvelua. Niinpä aion jatkaa elämämme rakentamista täällä perheeni kanssa, toivottavasti jokainen teistä on löytänyt sateenkaaren pään tai tietää mistä suunnasta sen löytää.

**”LAPSEN KASVATTAMISEEN
TARVITAAN KOKO KYLÄ.”**

**ELI TULEEKO NE VAAN TÄNNE
VAI ONKO JOSSAIN
JOKU NUMERO,
JOHON PITÄÄ SOITTA?**